

Jézus kiűzi a jeruzsálemi szentélyből a méltatlan vendégeket, és elég gyakran pontosan erre van szükséges a mi szívünknek is, mert amíg ott más vendégek vannak, addig ő hallgat.

A mi lelkünk az ő otthona. És élhetünk mi külsőleg akár nagyon is mozgalmas életet, történhet sok minden, ha odabent süket csönd van és ő hallgat. Mi hiányzik ilyenkor a szívünkből? Igen, ő hiányzik, az Egy, a végleges és teljes valóság, akit nem pótolhat a Sok. Nem pótolja a sok élmény, nem pótolja a sok siker, nem pótolja a sok gond sem, mert a mi szívünk arra van teremtve, hogy ott ő maga, az Egy lakozzék.

Ezt a dolgot megkerülni pedig sajnos nem lehet, vagyis bizonyos dolgoknak a szent helyről, a szívünk fő helyéről való kivételét. Vigyétek el onnan a túlzott ambícióitokat, hogy az egész világot is meg akarjátok nyerni

Vigyétek el onnan a rettegéseiteket is. A templom megtisztítása arról szól, hogy Jézus ki tud űzni a szent helyről minden hátráltatást.

A jeruzsálemi szentély Nagy Heródes általi újjáépítése Krisztus előtt 22-ben kezdődött, így Jézus korában még friss emlék volt mindenki számára az a hatalmas munka, amelynek köszönhetően Krisztus után 24-re elkészült a templom. Jézusnak a lerombolásról szóló szavai tehát egy néhány éve befejezett épületben hangoznak el – megint csak érthetővé téve a botránkozást. Ki sejtette még ekkor, hogy már csak rövid ideje van ennek az ősi-új templomnak, míg végül örökre elpusztul 70-ben!

Jézus a Páska ünnepe alkalmából ment fel Jeruzsálembe. Ez volt a zsidók legnagyobb ünnepe. Az egyiptomi fogságból való szabadulást ünnepelték ekkor. A fővárostól kb. 30km-es távolságon belül lakó zsidó férfiaknak kötelező volt ilyenkor felmenni a templomba, de ugyanakkor a Palesztina távolabbi vidékeiről, sőt a világ minden részéről érkeztek zsidók az ünnepre Jeruzsálembe. Szokás volt, hogy bárhol élt egy zsidó, élete során legalább egyszer illet elzarándokolnia Jeruzsálembe a Páska ünnepe alkalmából. A történeti adatok szerint mintegy 2-2,5 millió zsidó tartózkodott ilyenkor Jeruzsálemben.

A Jeruzsálembe érkező zarándokoknak templomadót kellett fizetniük. Egy kettős drachmát, ami akkor egy jó napszámosnak a kétnapi munkabére volt. Viszont sokféle pénz volt forgalomban, Jeruzsálemben. Így a rómaiak vagy más „pogány” uralkodók pénze nem volt alkalmas a templomadó befizetésére.

Az idegen vagyis „tisztátalan” pénzeket be kellett váltani arra a templomi pénzre, amivel a templomadót aztán be lehetett fizetni. Ezért a templom külső csarnokában, ami eredetileg a pogányok számára volt fenntartva, elhelyezték a pénzváltók székeit és asztalait, ahol aztán hivatalos „templomi” engedéllyel végezhatték a munkájukat.

Ezek a pénzváltók a különböző pénzek beváltásán sokat nyertek, s ebből a bús haszonból visszajutattak valamit a templom és a papok számára is. Nyilvánvaló volt, hogy ez a pénzváltás csalárd dolog, sokszor vitával, alkudozással és veszekedéssel is járt, így a templom előcsarnokát ez a zsidobongás töltötte be.

A kufárok elképesztő árakat kértek az állatokért, a hasznot megosztották a papokkal és vezetőkkel, akik így a nép rovására gazdagodtak meg. A híveket arra tanították, hogy ha nem hoznak áldozatot, Isten áldása nem nyugszik meg gyermekeiken, földjeiken. Így biztosították az állatok magas árát.

Húsvét idején rengeteg áldozatot ajánlottak fel, nagy volt a vásár a templomnál. Az ennek nyomán keletkező zűrzavar inkább emlékeztetett zajos marhavásárra, mint Isten szent templomára. Lázás alkudozás hallatszott, marhabögés, juhbégetés, galambbűgés keveredett pénzcsörgéssel és mérges

vitákkal. A nagy összevisszaság zavarta az imádkozókat, a Magassághoz intézett szavakat elnyelte a templomot elöntő zajongás.

A papok és vének hivatása az volt, hogy Istent képviseljék a nép előtt. Helyre kellett volna igazítaniuk a templom udvarában tapasztalható visszaéléseket. Példát kellett volna adniuk a népnek becsületességéből és könyörületességéből.

A telhetetlenség megkeményítette szívüket.

Eljöttek erre az ünnepségre a szenvedők, a szűkölködők, a nélkülözők is. Ott voltak a vakok, a sánták, a süketek. Egyeseket ágyon hoztak. Sok olyan szegény is eljött, akik a legszerényebb áldozatot sem tudták megvásárolni az Úrnak, még saját éhségük csillapítására sem tudtak élelmet venni.

Amint Jézus a templomba lépett, tekintete átfogta az egész helyszínt. Látta a tisztességtelen üzletelést. Látta a szegények nehéz helyzetét, akik hitték; hogy vérontás nélkül nincs bűneikre bocsánat. Látta, hogy templomának külső udvara szentségtelen vásártérre lett. A szent hely egyetlen óriási tőzsdévé vált. Krisztus látta, hogy valamit tenni kell.

Így válik érthetővé Jézus felháborodása, amikor mindennek tanújává lesz. Felháborodása kettős, egyrészt a hívő ember kizsákmányolása és becsapása, másrészt a templom megszenteltségének elvesztése.